

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: Ľ. M.**, nar. „X“, trvale bytem „X“, t.č. Věznice Valdice, náměstí Míru 55, 507 11 Valdice, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2015, č.j. „X“, o invalidní důchod,

t a k t o :

- I.** Žaloba se z a m í t á.
- II.** Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 2. 2015, č.j. „X“, kterým byly námitky žalobce zamítnuty a bylo potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Jičín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 1. 2015, č. „X“, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Jičín ze dne 9. 12. 2014 není invalidní, jelikož jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 25 %.

V žalobě uvedl, že rozhodnutí žalované považuje za nesprávné, neboť rozhodnutí je odůvodněno závěrem posudkového lékaře, který učinil závěr o jeho zdravotním stavu, aniž by žalobce byl jednatel přítomen. Žalobce namítal, že bylo opomenuto posouzení celkové výkonnosti a schopnosti vykonávat denní aktivity. Žalobce uvedl, že je při vykonávání

denních aktivit omezen a není schopen vykonávat všechny pracovní činnosti. Dále namítal, že nebylo zohledněno zhoršení jeho zdravotního stavu, kdy z důvodů velkých bolestí krční a bederní páteře byl vyřazen z práce. Bolesti páteře trvají už asi 5 let. Žalobce podotkl, že trpí ztrátou sluchu a to z 90 % a musí nosit naslouchadla. Rozhodnutí žalované tak bylo dle názoru žalobce vydáno na základě nedostatečně zjištěného zdravotního a skutkového stavu. Závěrem žalobce navrhl rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k novému rozhodnutí.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě mimo jiné uvedla, že věc se týká posouzení zdravotního stavu, a proto nechť je zdravotní stav žalobce posouzen Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, od jejíhož posouzení by se mělo odvíjet rozhodnutí ve věci.

V replice ze dne 23. 6. 2016, která byla soudu doručena dne 24. 6. 2016, se žalobce z jednání soudu pro veliké bolesti omluvil a dále připomněl, že byl vyřazen ze zdravotních důvodů z práce, neboť na bolest krční a bederní páteře mu nepomáhají žádné tišící léky ani rehabilitace.

Při jednání soudu dne 11. 7. 2016, ze kterého se žalobce omluvil, pověřená pracovnice žalované poukázala na posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a navrhla žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 9. 12. 2014 byl posudkovým lékařem správního orgánu I. stupně, MUDr. S. K., vypracován posudek o invaliditě žalobce, jehož závěrem bylo zařazení zdravotního postižení jmenovaného do kapitoly VIII., oddílu A, položky 5, písmene a) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 25 %. Na základě tohoto posudku vydal správní orgán I. stupně dne 12. 1. 2015 rozhodnutí, jímž zamítl žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona o důchodovém pojištění. Po námitkách žalobce proti nepřiznání invalidního důchodu, nechala žalovaná dne 17. 2. 2015 prostřednictvím posudkového lékaře, MUDr. P. M., vypracovat další posudek o invaliditě, dle jehož závěrů nebyly shledány medicínské důvody ke změně posudkového závěru. Žalobce připisem ze dne 29. 1. 2015, který byl žalované doručen dne 30. 1. 2015, souhlasil s posouzením zdravotního stavu v námitkovém řízení bez své účasti. Posudkový lékař dospěl ke shodnému závěru jako posudkový lékař správního orgánu I. stupně, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního

stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VIII., oddílu A, položce 5, písmene a) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 25 %. Na jeho základě pak žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž námitky žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle ustanovení § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech.

Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, že se námitky žalobce zamítají a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 1. 2015, č.j. 580 801 7215 se potvrzuje.

Protože jedním z předpokladů pro nárok na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, bylo třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u něj činil nejméně 35 %.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékaře MUDr. P. M., který učinil závěr, že žalobce není invalidní. Soud se nicméně se závěrem lékaře o posouzení zdravotního stavu žalobce nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „Komise“ nebo „posudková komise“), která je v těchto věcech dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k posouzení zdravotního stavu povolána. Tato Komise se sídlem v Hradci Králové nově posoudila celkový stav žalobce a také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou Komisí soud zjistil, že jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobci byl dne 30. 6. 2015 zaslán informační dopis o posouzení v nepřítomnosti a přijetí posudkového závěru bez osobní účasti žalobce. Žalobce nebyl jednání Komise přítomen. Z posudkové dokumentace je patrné, že Komise při posuzování vycházela z nálezů zdravotního střediska Věznice Valdice MUDr. V. ze dne 18. 11. 2014, propouštěcí zprávy z chirurgie Vězeňské nemocnice Praha – Pankrác ze dne 7. 2. 2013, chirurgického nálezu z nemocnice Jičín MUDr. M. ze dne 6. 4. 2014, urologického nálezu MUDr. H. ze dne 16. 6. 2014, ortopedického nálezu z Věznice Valdice MUDr. M. ze dne 11. 9. 2014, ultrazvukového vyšetření břicha z Věznice Valdice MUDr. R. ze dne 30. 1. 2014, RTG břicha z Věznice Valdice MUDr. R. ze dne 31. 10. 2014, audiogramu z Věznice Valdice ze dne 7. 5. 2015, otorhinolaryngologického vyšetření MUDr. S. ze dne 14. 5. 2015, posudkové spisové dokumentace správního orgánu I. stupně a posudkového zhodnocení námitkového řízení.

Komise zjistila, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je těžká oboustranná nedoslýchavost, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole VIII., oddílu A, položce 5, písmene a) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 25 %. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ustanovení § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění. U žalobce jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který dle rozsahu funkčního postižení žalobce neodpovídá žádnému stupni invalidity. Komise uvedla, že audiometrie se provádí s naslouchadlem, a proto nelze poslední audiometrii s uvedenou ztrátou slyšení 97,2 % (na hranici praktické a úplné hluchoty) považovat za věrohodnou. Žalobce běžně komunikuje i bez sluchadla. Z výše uvedených důvodů nemohla Komise hodnotit postižení sluchu vážněji. Bolestivý páteřní syndrom nedosahuje podle vyhlášky procentního hodnocení blížícího se hranici invalidity (jednalo by

se o posouzení dle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1, písmene a), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 5 %), a proto nedošlo k navýšení procentní míry poklesu pracovní schopnosti. Další diagnózy (zvětšení prostaty, cysta ledviny, zřetelná vada, žloutenka typu B a C, vychýlení nosní přepážky, stav po autonehodě, tržná rána obočí) nejsou posudkově významné. Posudkový závěr Komise vychází ze zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Mezi doloženými lékařskými zprávami nejsou rozpory. Zdravotní stav žalobce a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, jelikož byly objektivizovány všechny skutečnosti týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků významné pro posudkový závěr.

Soud uvádí, že se s posudkovými závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ztotožnil, když za daného stavu věci neshledal potřebu, aby bylo provedeno další dokazování v podobě vypracování dalšího revizního posudku jinou posudkovou komisí, případně v podobě znaleckého zkoumání zdravotního stavu žalobce. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje v ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č.j. 2 Ads 9/2003 - 50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č.j. 5 Ads 22/2003 - 48 či ze dne 12. 3. 2009, č.j. 3 Ads 143/2008 - 92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz). S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pro úplnost soud uvádí k námitce týkající se nepřítomnosti žalobce při posuzování jeho zdravotního stavu v rámci námitkového řízení, že ze žalobcova přípisu ze dne 29.1.2015 jednoznačně vyplývá, že souhlasí s posouzením jeho zdravotního stavu bez jeho přítomnosti. Dále soud poznamenává, že stěžejními podklady při posuzování námitek je obsah zdravotní dokumentace účastníka řízení, ze které posudkoví lékaři vycházejí. Přítomnost žadatele není tedy skutečností, která by mohla zásadně ovlivnit výsledek posouzení zdravotního stavu žadatele v rámci námitkového řízení. I tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a nadto se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal při jednání a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. července 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová